

ὁ λόγος περὶ διατιγῶν (ἀνέβλεψας δὲ ἐν
ἡμαῖσιν, ἀλλὰ ἄγε ἴθι. καὶ ἔλα τὰ σε διδάξω
μυστήρια, τὰ ὅποια δὲν ἕξάρης καὶ ἐπιθυμῶς
να μάθης. καὶ λοιπὸν, ἔρωτα (θύμῳ ἄτιβέλε),
καὶ θέλω σε ἀποφάσσειν. τότε ἔσι κωθότερ,
καὶ ἔκαστε μεγάλοι ἀντὶ τοῦ ἄγε λέγων. εὐχρί-
σῶσοι κέ οἱ θεὸς, ὅτι ἀπέστειλέ με ὁ δευτερόν δια-
να με διδάξαι τὰ μυστήρια, τὰ ὅποια δὲν ἕξάρω,
καὶ ἐπιθυμῶν να μάθω ἀπὸ κρυφῆ μυστήρια.
τότε ἀποκείθω ὅτε καὶ ἄπε. λέτε μοι ἄγε
ἄγε λέτε μοι ἄπε μου λέγου. τότε καὶ ὅτε
ἀποκείθω καὶ ἔρωτὰ τὸν ἄγε λέγει. ἄπε μοι ἄγε
ἄγε λέτε τοῦ θύ, ἐὰν ἐγνωρίζω) εἶναι μετὸν
ἀλλοῦν ἄς ἐκῆνον τὸν μέλλοντα αἰῶνα οἱ ἄνθρωποι
(ἡμεῖς κοιμημένοι, ἢ δὲν ἐγνωρίζω); (ἔγωγε
ὁ ἄγε λέγει. ἀκούσον περὶ ἄγε. καθὼς ἄς τοῦτον τὸν
κρίμονοι ἄνθρωποι ἀπὸ ἑστέρας κοιμηθῶν) ἕως τὸ
ἄρρητον, καὶ ἐπὶ τὸν ἀέριον ὄσσηπνοῦσι, καὶ τοῖς

ω γ

ω